

Ο Τρομάρας

Συγγραφέας: Γεώργιος Βιζυηνός (1849-1896)

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἐξυπνο καὶ ἄξιο παιδί, ἀλλὰ ἦτον κατὰ δυστυχία πολὺ ἰσχνὸ καὶ ἀδύνατο. Καὶ τὸ χειρότερο ἀπὸ ὅλα εἶχε ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα. Ἐτρόμαζε καὶ ἀπὸ τὸ πλεόν ἀσήμαντο πράγμα. Τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, ὡς εἰποῦμε τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦτον ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς φυσικὸ τοῦ.

Μερικὰ ἄτακτα παιδιά, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖο, κρυμμένα ὀπίσω ἀπὸ ἓνα τοῖχο μίαν ἐσπέρα, τὸν ἐξίπασαν ἑξαφνα τόσο δυνατὰ ποὺ τοῦ ἐσυντάραξαν μιὰ διὰ πάντα τὰ νεῦρα τοῦ καὶ τὸν ἔκαμαν ἀπὸ τότε δυστυχὴ καὶ ἀξιολύπητο. Διότι ἀπὸ τότε ὄχι μόνον ἐκιτρίνισε καὶ ἔμεινε ἰσχνὸς καὶ ἀδύνατος, ἀλλὰ καὶ ἄρχισε νὰ παραφοβάται καὶ ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο πράγμα.

Ἕνας κρότος, μία σπίθα, μία μυία, ποὺ ἐκάθιζε εἰς τὸ χέρι τοῦ ἔκαμνε νὰ ἐξαφνίζεται καὶ νὰ τρομάζει. Διὰ τοῦτο, τὰ παιδιά τοῦ δρόμου τοῦ ἐκόλλησαν τὸ παρόνομα καὶ τὸν ἐφώναζαν Τρομάρα. Πάνω Τρομάρα, κάτω Τρομάρα, τὸ ἐνίωσεν ἡ γειτονία καὶ ὁ καημένος ὁ Θανάσης, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ καθαυτό τοῦ ὄνομα, δὲν ἐτολμοῦσε νὰ ἐβγάλει τὴ μύτη τοῦ ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα. Καὶ τὸ κακὸ εἶναι ποὺ ὅσο ἐτρόμαζε, τόσο τὰ παιδιά ἐγύρευαν νὰ τὸν ξιπάσουν μὲ κάθε τρόπο, διὰ νὰ τρομάζει αὐτὸς καὶ νὰ γελοῦν ἐκεῖνα.

Ὁ Τρομάρας ἐνόσω ἦτο μικρὸ παιδί δὲν ἐσκέφθη τὸ κακὸ ποὺ τοῦ ἐγίνετο. Ὅσον ὅμως ἐμεγάλωνε, τόσο ἄρχιζε νὰ συλλογίζεται διὰ τὴ γελοία τοῦ ἀδυναμία.

- Τί νὰ κάμω, ἔλεγε μίαν ἡμέρα, τί νὰ κάμω, νὰ ὑπερνικήσω αὐτὸ τὸ κακὸ μου ἐλάττωμα! Αὔριο θὰ ἔλθῃ πόλεμος εἰς τὴ χώρα καὶ ὅλα τὰ συνομήλικά μου θὰ ζωσθοῦν τὸ σπαθὶ καὶ θὰ πάρουν τὸ τουφέκι νὰ πολεμήσουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ δοξάσουν τὸ ἔθνος. Κι ἐγὼ; Ἐγὼ φοβοῦμαι ὥς καὶ τὴν ἴδια τὴ φωνή μου! Πῶς νὰ ἔμβω εἰς τὴ μάχη, νὰ σταθῶ δίπλα εἰς τὸ κανόνι, νὰ ἰδῶ τὴ φλόγα καὶ ν' ἀκούσω τὸν κρότο τοῦ; Χωρὶς ἄλλο δὲν θὰ βαστάξῃ ἡ καρδιά μου! Ἡ θὰ ἀναγκασθῶ νὰ φύγω, νὰ προδώσω τὴν ἀγία μου πατρίδα ἢ θὰ πέσω ζωντανὸς εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν! ὦ, ἐντροπή, ἐντροπή!...

Ἐκραξεν ὁ Τρομάρας τόσο δυνατὰ, ποὺ ἐξίπασε μίαν κόρη, ἡ ὁποία διαβαίνοντας ἔτρωγε κρυφὰ τὸ μέλι, ποὺ τὴν ἔστειλαν ν' ἀγοράσει, Αὐτὸ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωση. Πρώτη φορὰ εἰς τὴ ζωὴ τοῦ ἐξιπάσθη

πλάσμα από τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του. Καὶ τὸ περιεργότερο, πρώτη φορὰ δὲν ἐτρόμαξε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ φωνὴ τόσο δυνατὴ! Πῶς τοῦ ἔγινε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ καταλάβει.

«Ἴσως, εἶπε, διότι ἦτον ἡ φωνή μου...» Καὶ ἐφώναξε ἀκόμη μιὰ φορὰ, καὶ πάλι δὲν ἐξιπάσθη. «Βέβαια», εἶπε. «Αὐτὸ θὰ εἶναι. Ἡ φωνή μου ἄρχισε πλέον νὰ μὴ μὲ ξιπάζει. Ἄρχισε νὰ μὲ γνωρίζει.» Ἔτσι τὸ ἐξήγησε ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Κατόπιν ὅμως ἐκατάλαβε ὅτι ἡ μόνη αἰτία τῆς ἀτρομαξίας του ἦτον ὅτι συναισθάνθη τὸ ἐλάττωμά του καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸ καταπολεμήσει. Καὶ τῶντι ὁ Τρομάρας ἔκαμεν ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀπόφαση καὶ ἦτο θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του, διότι τόσον καιρὸ δὲν ἐκατάλαβε τὸ λάθος του.

Θυμωμένος καθὼς ἦτον, ἐπῆρε τὸ δρόμο καὶ ἔφθασε εἰς τὴν πλατεία τῆς Νομαρχίας. Ἐκεῖ ἔξαφνα ἀκούει κάτι δυνατοὺς ἦχους. «Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ!... Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ!» Σὰς βεβαιῶ πὼς εἰς κάθε ἄλλη στιγμή τὸ μισὸ ἐνὸς τοιούτου ἤχου ἂν ἤκουε, δὲν θὰ τοῦ ἐβαστούσε ἡ καρδιά του νὰ περιμείνει καὶ τὸ ἄλλο ἥμισυ. Θὰ ἔφευγε καὶ ἀκόμα θὰ ἔφευγε. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμή, ποῦ ἦτο θυμωμένος διὰ τὴν παράλογο δειλία του, ποῦ εἶχε ἀποφασίσει νὰ πολεμήσει τὸ ἐλάττωμά του, ὅχι μόνο ἐντροπιάσθη νὰ φύγει, ἀλλὰ καὶ ἐβίασε τὸν ἑαυτό του νὰ ἰδεῖ πόθεν ἤρχοντο τόσο δυνατοὶ ἦχοι.

Οἱ ἦχοι ἐκεῖνοι ἤρχοντο ἀπὸ τὸ σιδηρουργεῖο ἐκεῖ κοντά. Ὁ σιδηρουργὸς ἔβγαζε τὰ σίδερα κόκκινα-κόκκινα ἀπὸ τὴ φωτιά, τὰ ἐστήριζε εἰς τὸ ἀμόνι καὶ ἐκεῖ, αὐτὸς καὶ ὁ μαθητὴς του, μὲ τὰ σφυριὰ εἰς τὰ χέρια, ἤρχιζαν νὰ κτυποῦν: «Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ! Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ!» Ὁ μαθητὴς ἦταν ἓνα παλικάρακι εἰς τὴν ἡλικία τοῦ Τρομάρα, ἀλλὰ ἦτο γερὸ παιδί, μὲ στρογγυλὰ μάγουλα καὶ δυνατὰ χέρια. Οἱ σπίθες ἐπετοῦσαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἐκτυποῦσαν τὸ πρόσωπό του ὥσαν βροχή, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ σκοπὸ του: «Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ! Ντίγγ, ντούγγ, ζούπ!» Καὶ οὔτε τὸ ἔμελλε κἄν, ἂν καψαλισθοῦν τὰ φρύδια καὶ τὰ ματοβλέφαρά του.

«Χαρὰ στὴν καρδιά ποῦ τὴν ἔχει!» εἶπεν ὁ Τρομάρας μόνος καὶ ἐμίσησε τὴ δειλία τὴν ἰδική του καὶ ἐζήλευε τοῦ σιδηρουργοῦ τὸ μαθητὴ διὰ τὸ θάρρος του. Καὶ ἰδὲς ἐσὺ περίεργο πράγμα! Ὅσον περισσότερο τὸν ἐζήλευε, τόσο περισσοτέραν τόλμην καὶ ἀφοβίαν ἠσθάνετο μέσα του. Ἀφοῦ αὐτὸς δὲν φοβεῖται ἐσκέφθη, διατὶ νὰ φοβηθῶ ἐγώ; Καὶ ἔκαμε ἀπόφαση καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ σιδηρουργεῖο.

- Μήπως χρειάζεσθε κανένα μαθητὴ, κύριε; Ἠρώτησε τὸ σιδηρουργὸ ὁ Τρομάρας.

Ὁ σιδηρουργὸς ἐσκούπισε τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του, ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ περιεργάσθη τὸν Τρομάρα ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἕως τὰ νύχια.

- Πήγαινε καλλίτερα εἰς κανένα σακοράφτη! τοῦ εἶπε ὕστερα εἰρωνικῶς καὶ ἐγέλασε.

- Διατὶ, κύριε; ἠρώτησε τότε ὁ Τρομάρας καὶ ἔσμιξε τὰ λεπτά του σκέλη καὶ ἐκόλλησε τὰ χέρια του κατὰ μᾶκρος εἰς τὸ σῶμα του, ποὺ ἐφαίνετο ἀληθινὰ ὥσ᾽ ἂν ἦτον μονοκόματος.

- Διότι, εἶπε ὁ σιδηρουργὸς, ἐὰν ὁ μαστορὴς σου τύχει νὰ χάσει τὴ σακοράφα του, ἢ μπορεῖ νὰ περάσει μία κλωστή πέρα πέρα ἀπὸ τ' αὐτιά σου καὶ νὰ ἐξακολουθήσει τὸ ἔργο του.

Ὁ Τρομάρας ἐκατάλαβε πὼς ὁ σιδηρουργὸς τὸν εἰρωνεύετο, διότι τὸν εἶδε τόσο λεπτὸ καὶ μονοκόματο. Μ' ὅλον τοῦτο δὲν ἐντροπιάσθη, διότι αὐτὸ δὲν ἦτο κυρίως σφάλμα του.

- Ὅπως ἀγαπᾷς, εἶπε εἰς τὸ σιδηρουργὸ καὶ ἐστράφη νὰ ἀναχωρήσει.

Ὁ σιδηρουργὸς ποὺ τὸν εἶδε ἔτσι ἀτάραχο, τοῦ ἔκαμε ἐντύπωση καὶ τὸν ἐφώναξε ὀπίσω.

- Βλέπω πὼς εἶσαι γνωστικὸ παιδί, τοῦ εἶπε, διότι δὲν τὰ χάνεις ἔτσι εὐκόλα. Ἄν σ' ἀρέσκει ἡ ἐπιστήμη μου, μὲ τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ κόπιασε νὰ λάμνεις τὰ φυσερά.

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τί τρομερὴ βοή κάμνουν τὰ μεγάλα φυσερὰ τοῦ σιδηρουργείου; Ὅταν ὁ Τρομάρας ἄρχισε νὰ τὰ κινεῖ, τοῦ ἐφάνη πὼς ἐξαπολύθηκαν ὅλοι οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι καὶ ἦλθεν ὁ χαλασμός τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις δὲν τὰ ἔχασε, διότι ἐντροπιάσθη νὰ φανεῖ κατώτερος ἀπὸ τὴν ὑπόληψη ποὺ τοῦ εἶχεν ὁ μαστορὴς του. Καὶ ἔξυπνος καθὼς ἦτον, ἐσκέφθη μόνος του καὶ εἶπεν: «Ἄν δὲν ἤκουα αὐτὴ τὴ βοή, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἐτρόμαζα διόλου. Καὶ ἂν ἀντὶ τῆς βοῆς ἤκουα τὴ φωνή μου τὴν ἴδια, πάλι εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ἐτρόμαζα διόλου. Γιὰ, ἂς δοκιμάσω!...»

Καὶ ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδεῖ τόσο δυνατὰ, ὅσο ἤμποροῦσε. Καὶ ἰδὲς ἐσύ! Ἀντὶ τῆς βοῆς τῶν φυσερῶν, ἤκουε τώρα μόνο τὴ φωνή του. «Καλὰ τὸ ηὔρα!» εἶπε ὁ Τρομάρας μέσα του καὶ ἐπῆρε θάρρος καὶ ἔλαμνε τὰ φυσερὰ καὶ ἐτραγουδοῦσε ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως εἰς τὸ βράδι.

Ὁ μαστορὴς του εἶχε μιὰ χαρὰ, διότι ἀγαποῦσε τὰ τραγούδια καὶ διότι ὁ Τρομάρας εἶχε ὡραία φωνή. Πολὺ ὡραία φωνὴ τῶνόντι! Διότι καὶ ὁ Νομάρχης ποὺ τὸν ἤκουσε ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς πλατείας τοῦ ἤρесе ὑπερβολικὰ καὶ ἔτρεξε μέσα καὶ ἔκραξε τὴν κόρη του νὰ τὸν ἀκούσει καὶ κείνη.

«Τί ὡραία ποὺ τραγουδεῖ αὐτὸς, ὅποιος καὶ ἂν εἶναι!...» εἶπε μέσα της.

Καὶ ἤρχισε ν' ἀγαπᾶ τὸν Τρομάρα, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίζει. Ὡσποῦ ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν πολλή της τὴν ἀγάπη, ἔχασε τὴν ὄρεξή της καὶ ἤρχισε νὰ χλωμιάζει καὶ νὰ ἀδυνατίζει. Ὁ Νομάρχης ποῦ δὲν εἶχε ἄλλο παιδί, ἐμβῆκε εἰς ἀνησυχία διὰ τὴν ἀσθένεια τῆς κόρης του. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ ἔφερε ὅλους τοὺς ἰατροὺς τῆς χώρας, διὰ νὰ τὴν ἰατρεύσουν. Ἐνας τῆς ἔπαιρνε αἷμα, ἄλλος τῆς ἔβαζε ἀβδέλες, ἄλλος τὴν ἐπότιζε καθάρσιο. Κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἰατρεύσει. Ἐπὶ τέλους ἡ κόρη ἔχασε τὴν ὑπομονή της καὶ τὸ εἶπε εἰς τὸν πατέρα της.

Ὁ καημένος ὁ Νομάρχης ἐπῆγε νὰ χάσει τὸ λογικὸ του. Ποῦ νὰ ξεύρει αὐτὸς πὼς ἡ κόρη του ἔχει τέτοια ἀσθένεια!

«Καὶ ποῖος νὰ εἶναι αὐτὸς, ποῦ ἐπῆρε τὸ παιδί μου στὴ συνείδησή του», εἶπεν ὁ Νομάρχης μέσα του. «Τὴ φωνή του τὴν ἀκούομεν, ἀλλὰ τὴ μούρη του δὲν τὴν εἶδαμε. Ἴσως εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ὑπουργοῦ, ἴσως εἶναι ὁ υἱὸς κανενὸς μεγαλοσιάνου». Καὶ ἐβγήκε νὰ μάθει ποῖος εἶναι αὐτὸς ποῦ τραγουδεῖ τόσο ὥραϊα. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξή του ὅταν ἔμαθε πὼς ἦτον ὁ μαθητῆς τοῦ σιδηρουργοῦ, ἡγουν ὁ Τρομάρας! Τώρα; Τί νὰ κάμει; Νὰ πάρει τὸ μαθητὴ τοῦ σιδηρουργοῦ γαμβρό του δὲν ταιριάζει. Νὰ ἀφήσει τὸ παιδί του ν' ἀποθάνει δὲν γίνεται. Στέλλει λοιπὸν καὶ κράζει τὸ σιδηρουργὸ τὸν ἴδιο.

- Δὲν μοῦ λέγεις, τὸν ἐρωτᾷ, τί πράμα εἶναι αὐτὸς ποῦ τραγουδεῖ τόσο ὥραϊα εἰς τὸ ἐργαστήρι σου;

- Αὐτὸς εἶναι ὁ μαθητής μου! εἶπε ὁ σιδηρουργός. Εἶναι ὁ Τρομάρας!

-Περίεργο ὄνομα! εἶπε ὁ Νομάρχης. Καὶ διατὶ τὸν ὀνομάζουν Τρομάρα;

- Διατί; εἶπεν ὁ σιδηρουργός. Διότι δὲν τὰ χάνει ἔτσι εὐκόλα. Αὐτὸ, νομίζω, εἶναι φῶς φανερό. Ἀλήθεια σοῦ εἶναι κομματάκι ξερὸς καὶ κίτρινος, μὰ ὥς γιὰ τὴν ἀξία, νὰ εἰποῦμε, εἶναι ὄνομα καὶ πράμα. Εἶναι μιὰ τρομάρα, ἐτελείωσε.

Αὐτὰ εἶπε ὁ σιδηρουργός, διότι ὁ Τρομάρας ὡς τὰ τώρα, ὄχι μόνο δὲν ἔδειξε κανένα σημεῖο τῆς προτιτερινῆς δειλίας του, ἀλλὰ καὶ θαρρετότερος ἀπὸ τὸ συμμαθητὴ του ἐπροσπαθοῦσε νὰ φαίνεται.

Ὁ Νομάρχης ἐσύφρωσε τὰ φρύδια του καὶ ἐσκέφθη ὅλη τὴ νύκτα, χωρὶς νὰ εἰπεῖ τίποτε. Τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα στέλλει καὶ κράζει τὸν ἴδιο τὸν Τρομάρα.

- Ἔμαθα, τοῦ λέγει, μ' εὐχαρίστησέ μου, πὼς εἶσαι ἄξιος, εἶσαι τρομερὸς ἥρωας, καθὼς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀπεφάσισα νὰ σὲ κάμω γαμβρό μου. Ἀλλὰ, πρὶν σοῦ δώσω τὴν κόρη μου, πρέπει

νὰ μοῦ ἀποδείξεις τὴν ἀνδρεία σου, πρέπει ν' ἀποδείξεις ὅτι εἶσαι ὄνομα καὶ πράμα χειροδύναμος καὶ ἀτρόμητος. Ἐδὼ εἰς τὰ περίχωρα εἶναι ἓνας φοβερὸς ληστής, ποὺ τυρρανεῖ τὸν τόπο καὶ ληστεύει τοὺς ἀνθρώπους. Κανεῖς δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν συλλάβει, διότι εἶναι δυνατὸς ἄνθρωπος. Ἐσὺ, χωρὶς ἄλλο, θὰ εἶσαι δυνατότερός του. Πήγαινε, φέρε μού τον ζωντανὸ καὶ ἔλα νὰ σοῦ δώσω τὴν κόρη μου.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξη τοῦ Τρομάρα, ὅταν ἤκουσε αὐτοὺς τοὺς λόγους. Αὐτὸς πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἀκόμη ἐφοβεῖτο καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ σκιά του καὶ τώρα τὸν ὀνομάζουν ἀτρόμητο καὶ τὸν στέλλουν νὰ συλλάβει τὸν ἐπιφοβότερο κακοῦργο τοῦ κόσμου. Ποῦ νὰ ξεύρει αὐτὸς ὅτι τὸ παρόνομα, ποὺ τοῦ ἐκόλλησαν τὰ δρομόπαιδα, ἤμποροῦσε νὰ παρεξηγηθεῖ τοιουτοτρόπως! Ἐτοιμάζετο λοιπὸν νὰ πέσει εἰς τὰ πόδια τοῦ Νομάρχου καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσει ὅλη τὴν ἀλήθεια. Ἀλλὰ ἐκεῖ τοῦ ἦλθε εἰς τὸ νοῦ ἡ ἀπόφασις ὅπου ἔκαμε. Καὶ ἐντροπιάσθη νὰ φανεῖ πὼς εἶναι δειλὸς, ὕστερα μάλιστα ἀφοῦ ὁ Νομάρχης τὸν ἐθεώρησε ἄξιο νὰ γίνῃ γαμβρὸς του, μόνο καὶ μόνο διὰ τὴν ἀνδρεία του. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ φανεῖ ἄξιος τῆς τιμῆς ποὺ τοῦ γίνεται. Ἀλλὰ, ἔλα πάλι ποὺ τοῦ ἦλθε ὁ κίνδυνος εἰς τὸ νοῦ του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβει.

- Κάτι τρέμεις; τὸν ἠρώτησε ὁ Νομάρχης.

- ὦ! ἀπήντησε ὁ Τρομάρας ὀλίγον ἐμπερδευμένος, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ φόβο μου, εἶναι... εἶναι ἀπὸ τὸ θυμὸ μου!

Ὁ Τρομάρας ἦτον ἀληθινὰ θυμωμένος μὲ τὸν ἑαυτό του· ἀλλ' ὁ Νομάρχης ποὺ ἐνόμιζε ὅτι ἦτο θυμωμένος ἐναντίον τοῦ ληστοῦ, ἤρχισε νὰ τὸν ἐπαινεῖ καὶ νὰ τὸν ἐγκωμιάζει. Καὶ περίεργο πρᾶγμα, ὅσο τὸν ἐπαινοῦσε ὁ Νομάρχης, τόσο ὁ Τρομάρας ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐπιθυμία νὰ φανεῖ τῶντι ἀνδρεῖος καὶ ἀτρόμητος, καθὼς τὸν ὀνόμαζαν. Ἐσφίξε λοιπὸν τὸ χέρι τοῦ Νομάρχου καὶ χωρὶς νὰ συλλογισθεῖ δειλία ἢ φόβο

- Αὔριο, τοῦ εἶπε, σοῦ φέρνω τὸ ληστή εἰς τὰ πόδια σου.

Καὶ ἔτσι ἐβγήκε καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸ σιδηρουργεῖο, ἦταν ἀκόμη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀνέλπιστο αὐτὴ ὑπόσχεσι τοῦ Νομάρχου. Ἐπιασε λοιπὸν ἓνα σίδερο, τὸ ἔβαλε εἰς τὴ φωτιά καὶ ἔκαμε μία μεγάλη μαχαίρα καὶ ἄρχισε νὰ γράφει ἐπάνω εἰς τὴ λεπίδα τὸ ὄνομά του μὲ μεγάλα-μεγάλα γράμματα: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ. Ἀλλὰ, εἴτε ἀπὸ τὴ βία εἴτε ἀπὸ τὴν ἀπροσεξία του, ἐχάραξε ἀντὶ Θανάσης, ΘΑΝΑΤΑΣ

ΤΡΟΜΑΡΑΣ. Καὶ ἔτσι λοιπὸν ἔβαλε τὴ μαχαίρα εἰς τὴ μέση του καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμο νὰ πάει νὰ συλλάβει τὸ ληστή.

Τὰ βουνὰ ἦσαν ἀψηλὰ καὶ ὁ Τρομάρας, ἀμάθητος ἀπὸ δρόμο, ἐκουράσθη ὕστερα ἀπὸ ὀλίγο, τόσο πολὺ, ποὺ ἐπέσε νὰ κοιμηθεῖ κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο δένδρο. Καὶ ἀπὸ φόβο μήπως πληγωθεῖ εἰς τὸν ὕπνο του, ἔβγαλε τὴ μαχαίρα καὶ τὴν ἔμπηξε νὰ στέκει ὀρθία εἰς τὴ γῆ, ἐμπρὸς του.

Μόλις ἀπεκοιμήθη ὁ Τρομάρας, νὰ καὶ ὁ ληστής ποὺ ἐπερνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ κατὰ τύχη! Ἄμα εἶδεν ὁ ληστής τὸν Τρομάρα ἐστάθη ἀπὸ μακρὰν καὶ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομά του, καθὼς ἦτο γραμμένο ἐπάνω εἰς τὴ μαχαίρα: ΘΑΝΑΤΑΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ.

«Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!» εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. «Αὐτὸς θὰ νῆναι κανένας περίφημος συντεχνίτης, κανένας φοβερὸς ἄνθρωπος! Δὲν βλέπεις πὼς τὸ λέγει καὶ τὸ ὄνομά του; Ὁ Νομάρχης, καθὼς ἀκούω, ἐβάλλη καὶ καλὰ νὰ μὲ συλλάβει. Καὶ μονάχος καθὼς εἶμαι, δὲν μὲ καλοφαίνεται. Ἄς τὸν καλοπιάσω αὐτὸν ἐδῶ, νὰ τὸν κάμω σύντροφο. Βεβαίως εἶναι ἀτρόμητο παλικάρι, ἀλλέως δὲν θὰ ἔπεφτε νὰ κοιμηθεῖ τόσο ἀξένιαστα μέσα εἰς Θεοῦ τὸν κάμπο».

Ποῦ νᾶξενε αὐτὸς, πὼς ὁ Τρομάρας ἀπεκοιμήθη ἀπὸ τὴν κούρασίν του χωρὶς νὰ τὸ θέλει! Ἔτσι λοιπὸν ἐπλησίασε σιγὰ-σιγὰ καὶ ἔσεισε τὸν ὦμο τοῦ Τρομάρα. Ἔ! καὶ νὰ ἦσουν ἐκεῖ νὰ ἔβλεπες τὸ φτωχὸ τὸν Τρομάρα, πὼς ἐτινάχθη ἀπὸ τὸν τόπο του! Καὶ ὅταν εἶδε τὰ κόκκινα μάτια τοῦ ληστοῦ καὶ τὰς μεγάλες μουστάκες του, πὼς τὰ ἔχασε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ἄρχισαν νὰ τρέμουν τὰ γόνατά του καὶ νὰ κτυποῦν τὰ δόντια του! Μὰ ἔλα ποὺ ὁ ληστής ἐσχημάτισε μιὰ φορὰ τὴν ιδέα του! Ὁ Τρομάρας τὸ ἔκαμνε ἀπὸ τὸ φόβο καὶ ὁ ληστής ἐνόμιζε πὼς τὸ ἔκαμνε ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ τὸν καλοπιάνει διὰ νὰ τὸν ἡμερώσει.

- Συμπάθια, ἡρώα μου! τοῦ εἶπε. Μὴν τὸ πάρεις γιὰ κακό, σὲ παρακαλῶ, καὶ μὴ θυμώνεις τόσο. Ἄν τὸ ἤξευρα δὲν σ' ἐνοχλοῦσε. Ἐνόμισα πὼς εἶχες κοιμηθεῖ ἀρκετὰ καὶ εἶπα νὰ κάμομεν ὀλίγη κουβέντα, γιὰτὶ, καθὼς βλέπεις, ἐβαρέθηκα τὴ μοναξιά.

Ὁ Τρομάρας, μ' ὅλη τὴ φρίκη, δὲν ἔχασε τὴν ἐξυπνάδα του καὶ ἐνόησε ἀμέσως τὴν ἀπάτη εἰς τὴν ὁποία εὗρίσκετο ὁ ληστής. Δι' αὐτὸ ἔτρεμε τώρα ἐπίτηδες καὶ ἔτριξε τὰ δόντια του καὶ ἐλόξευε τὰ μάτια του, ἀπὸ τὸ θυμὸ του τάχα.

Καὶ ὅσο τὸν ἔβλεπε ὁ ληστής, τόσο ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὸν ἡσυχάσει μὲ διαφόρους ἐπαίνους καὶ κολακείας. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ φέρει τὸν Τρομάρα εἰς τὸν ἑαυτὸ του!

«Καλά!» ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους. Τόσοι ἄνθρωποι εἰς τὸν κόσμον χρεωστοῦν τὰς ἐπιτυχίας των εἰς τὴν ἰδέαν ποὺ ἐσχημάτισαν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτῶν καὶ ὅχι εἰς τὴν ἀξία ποὺ ἔχουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι. Διὰ τὴν νὰ μὴν ἐπωφεληθῶ καὶ ἐγὼ τὴν ἰδέαν ποὺ ἐσχημάτισε ὁ ληστής περὶ ἐμοῦ καὶ, ἂν ὅχι ἄλλο, νὰ σώσω τουλάχιστον τὴ ζωὴ μου.

Ἔτσι λοιπὸν ἔλαβε μίαν ὑπερήφανην στάσιν καὶ

- Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ! εἶπε πρὸς τὸν ληστήν, ἄλλη φορὰ εἰάν με τύχεις νὰ κοιμοῦμαι, τὸ ὅποιον ἐλπίζω νὰ μὴ συμβεῖ, κι ἔχεις νὰ με εἰπῇς τίποτε, θὰ κάμνεις καλὰ νὰ περιμένεις ἕως ὅτου ἐξυπνήσω μόνος μου. Διότι ἰδέξ, ὅταν θυμώσω ἐγὼ, δὲν χωρατεύω!

«Βρὲ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή!» εἶπεν ὁ ληστής μέσα του, «καλὰ τὸ εἶπα πῶς αὐτὸ εἶναι ἀτρόμητος ἄνθρωπος· ὡς τώρα κανεὶς δὲν μοῦ ὁμίλησε τοιοῦτοτρόπως!...

Ἐπειτα ἔβγαλε τὸ καπέλλο του καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Τρομάρα καὶ τοῦ ἐζήτησε ἀκόμη μία φορὰ συμπάθιον.

- Ἔλα δά! Τ' ἀδέρφι, μὴν τὸ παρακάνεις πάλε καὶ σύ! Ποῦ νὰ ξεύρω ἐγὼ πῶς εἶσαι τόσον ἀψίθυμος ἄνθρωπος. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ σὲ πῶ εἶναι πῶς σὲ παρακαλῶ νὰ γίνουμε σύντροφοι. Κοίταξ' ἐδῶ. Εἶμαι μονάχος καὶ με τρέμει ὅλ' ἡ ἐπαρχία. Ἄν συντροφεύσω μαζί σου, ὅλο τὸν κόσμον δὲν τὸν φοβοῦμαι.

- Ἄ, εἶπε τότε ὁ Τρομάρας, ποὺ δὲν τὸν ἐσύμφερε ἡ πρότασις. Ὁ λύκος ἔχει τὸ λαιμὸ χονδρὸν, γιὰ τὸ κάμνει τὰς δουλειὰς μονάχος του. Ἐγὼ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου σύντροφο δὲν χρειάζομαι.

Ὅταν ἤκουσε ὁ ληστής καὶ τοῦτο, ἐστερεώθη περισσότερο εἰς τὴν ἰδέαν του πῶς ὁ Τρομάρας θὰ εἶναι κανένας ἄξιος καὶ δυνατὸς ληστής, δι' αὐτὸ ἤρχισε νὰ τὸν σέβεται καὶ νὰ τὸν ἐπαινῇ καὶ νὰ τὸν παρακαλεῖ ὅσον ἤμποροῦσε.

- Δὲν ἤξεύρεις, τοῦ εἶπε. Ἦλθεν ἓνας ἄξιος Νομάρχης εἰς τὸ νομὸν, ποὺ μήτε με τὰ δῶρα, μήτε με τὰς ἀπειλὰς ἤμπορῶν νὰ τὸν καταφέρω νὰ με ἀφήσει ἡσυχόν. Σήμερα ἔμαθα πῶς ἔστειλε κάποιον νὰ με συλλάβει, δι' αὐτὸ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ ἔχω ἓνα σύντροφο. Καὶ ποῦ νὰ εὔρω καλλίτερον ἀπὸ σένα;

Ὅρίστε τὰ ὄπλα μου καὶ φόρεσέ τα. Εἶναι τὰ καλλίτερα τοῦ κόσμου καὶ εἶναι ἄξιά σου. Φόρεσέ τα, σὲ παρακαλῶ. Φόρεσέ τα!...

Καὶ ἐνῶ ἔλεγεν αὐτὰ, ἔβγαλε τὰ χρυσομένα του πιστόλια καὶ τὰ ἐπρόσφερε εἰς τὸν Τρομάρα. Ὁ Τρομάρας, ποὺ ἐταράζετο ἡ καρδιά του ὁσάκις ἔβλεπε κανένα πιστόλι, ἔστω καὶ ἀγέμιστο, ἐτραβήχθη ὀλίγον ὀπίσω καὶ

- Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε, εὐχαριστῶ! Ἄν εἶμαι ἀνδρεῖος ἄνθρωπος καθὼς τὸ λέγεις, τὶ τὰ θέλω τὰ ὄπλα; Καὶ ἂν δὲν εἶμαι, πάλε τὶ τὰ θέλω;

«Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!» εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. «Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὸς ἔτσι ἰσχνὸς καὶ λεπτὸς, πρέπει νὰ εἶναι χεροδύναμος ἄνθρωπος. Ἀληθινὰ, ὅταν ἔχει κανεὶς τέτοιο σύντροφο, τὰ ὄπλα τὶ τὰ θέλει;

- Ἔχεις δίκαιο, κὺρ Τρομάρα! γίνε μονάχα σύντροφός μου καὶ σὲ ὑπόσχομαι νὰ βάλω καὶ τὰ ὄπλα κατὰ μέρος.

Τότε ὁ Τρομάρας ἐκατάλαβε ὅτι ὁ περίφημος ἐκεῖνος ληστής δὲν ἦτο πάρα πολὺ φρόνιμος ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ἂν συντροφεύσει μαζί του, ὄχι μόνο τὴ ζωὴ του γλυτώνει, ἀλλὰ καὶ ἡμπορεῖ νὰ εὔρει κανένα τρόπο νὰ τὸν παραδώσει ζωντανὸ εἰς τὸ Νομάρχη. Ἔτσι λοιπὸν ἔσφιξαν ἕνας τοῦ ἄλλου τὸ χέρι καὶ ἔγιναν σύντροφοι.

Ὅταν ἐνύχτωσε, ἐμβῆκαν εἰς τὸ σπήλαιο τοῦ ληστοῦ καὶ ἔπесαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴ φρίκη τοῦ Τρομάρα ὅταν ἤκουσε τὸ ληστήν νὰ ροχαλίζει. Καὶ τί ροχαλητό! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάγει! Ὁ Τρομάρας ἐνόμιζε πὼς ἦτο καμιὰ ἀρκούδα ποῦ μουγκρίζει. Καὶ τόσο πολὺ ἐτρόμαξε, ποὺ χωρὶς νὰ σκεφθεῖ οὔτε τὸ Νομάρχη οὔτε τὴν κόρη του, ἐσηκώθη ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπήλαιο καὶ ἐπῆρε τὸ δρόμο νὰ φύγει.

Τὸ φεγγάρι ἔφεγγε ὥραϊα τριγύρω εἰς τὸ σπήλαιο, ἀλλὰ τὸ δάσος παραπέρα ἦταν τόσο πυκνὸ, ποὺ κανεὶς δὲν ἔβλεπε κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα παρὰ μόνο σκότος. Καὶ ἀπὸ τὸ σκότος αὐτὸ ἔπρεπε νὰ περάσει ὁ Τρομάρας. Ἀλλὰ ἔξαφνα ἐκεῖ ποὺ ἄρχισε νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ δάσος, βλέπει ἀπὸ μακρὰν δύο κόκκινες φωτιές, ποὺ ὅλον ἐπλησίαζαν. Ὁ Τρομάρας ἀνέσανε ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

- Ώ! Βέβαια, είπε, αὐτοὶ θὰ εἶναι χωροφύλακες καὶ ζητοῦν νὰ συλλάβουν τὸν κακοῦργο! Ἄς τρέξω νὰ τοὺς ὀδηγήσω.

Ἀλλὰ μόλις ἔκαμε δύο βήματα καὶ τί νομίζετε πὼς εἶδε; Μία μεγάλη ἀρκούδα, ποὺ ἤρχετο ἴσα-ἴσα κατ' ἐπάνω του. Οἱ φωτιὲς ἐκεῖνες ἦσαν τὰ μάτια της, ποὺ ἔφεγγαν εἰς τὸ σκότος.

Ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρας ὀλίγο ἔλειψε νὰ λιποθυμήσει. Τώρα ποῦ νὰ φύγει; Νὰ ἐμβεῖ εἰς τὸ σπήλαιο, ἢ μπορεῖ νὰ ταραχθεῖ ὁ ληστής καὶ νὰ πυροβολήσῃ ἐπάνω του. Νὰ μείνῃ ἔξω, θὰ τὸν φάγῃ ἡ ἀρκούδα.

Κοντὰ εἰς τὸ σπήλαιο ἦτο μιὰ μεγάλη ἀπιδιά. Σὰν τὴν εἶδε ὁ Τρομάρας, μιὰ καὶ δυὸ καὶ ἀγκαλιάζει τὸν κορμὸ της καὶ σκαρβελώνει, καὶ ἀνεβαίνει ὅσον ὑψηλὰ ἤμποροῦσε.

Ποῦ νὰ ξεύρῃ αὐτὸς πὼς τόσο μεγάλο θηρίο, ἡ ἀρκούδα, ἤμποροῦσε νὰ σκαρβελῶσῃ καὶ αὐτὴ πάνου στὸ δένδρο! Διότι τῶντι ἡ ἀρκούδα ἐσκαρβέλωσε καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ ἴδιο τὸ δένδρο καὶ εἰς τὸ ἴδιο τὸ κλωνὶ μὲ τὸν Τρομάρα καὶ ἄρχισε νὰ προχωρεῖ ὁλονὲν κατεπάνω του.

- Τώρα πὰ θὰ μὲ φάγῃ! εἶπεν ὁ Τρομάρας, καὶ δὲν ἠξεύρω τί νὰ κάμω! Νὰ πηδήξω κάτω, θὰ πέσω νὰ σκοτωθῶ. Νὰ μείνω ἐδὼ ποὺ εἶμαι, θὰ μὲ φάγῃ χωρὶς ἄλλο ἢ ἀρκούδα!

«Ἄς ἀναβῶ ὀλίγο ἀψηλότερα!» ἐσκέφθη ἐπὶ τέλους. «Ἡ ἀρκούδα εἶναι βαρεῖα καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ φθάσῃ».

Καὶ τῶντι, ἐλαφρὸς καὶ λεπτὸς καθὼς ἦτον, ἀνέβηκε ἕως τὴν ἄκρα τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου. Ἡ ἀρκούδα ἤμποροῦσε τώρα πολὺ καλὰ νὰ τὸν φθάνῃ, καθὼς καὶ πρωτύτερα. Ἀλλὰ ἔλα ποὺ ὁ Τρομάρας εἶχε τύχη καὶ ὅλην αὐτὴ τὴν ὥρα ἡ ἀρκούδα δὲν τὸν εἶδε. Πῶς; Δὲν τὸν εἶδε; Καὶ διατὶ λοιπὸν ἀνέβη κατόπιν του ἐπάνω εἰς τὴν ἀπιδιά; Ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ.

Οἱ ἀρκούδες ἀγαποῦν τοὺς καρποὺς καὶ μάλιστα τὰ ἀπίδια, ὅταν δὲν εἶναι σκουληκιασμένα. Καὶ ὅπως ὅλες οἱ ἀρκούδες, ἔτσι καὶ αὐτὴ ποὺ σᾶς λέγω, ἐσυνήθιζε ν' ἀνεβαίνει εἰς αὐτὴ τὴν ἀπιδιά καὶ νὰ τρώγῃ ἀπίδια. Ὁ Τρομάρας ποὺ δὲν τὸ ἤξευρε ἐπῆγε καὶ ἀνέβηκε ὁ ἀνόητος ἴσα-ἴσα εἰς τὴν ἀπιδιά τῆς ἀρκούδας. Καὶ αὐτὴ ἡ καημένη, χωρὶς νὰ τὸ ξεύρῃ πὼς κάποιος εἶναι ἐκεῖ πλησίον της ἐπάνω εἰς τὸ δένδρο της, ἐκάθισε εἰς ἓνα φεγγαροφώτιστο κλωνὶ καὶ ἤρχισε τὸ δεῖπνο της.

Φαντασθήτε λοιπόν τον Τρομάρα εις την κορυφή της άπιδιάς έντρομο και σαπεθαμένο από τή φρίκη του, συμμαζεύοντα τὰ πόδια του όσο τὸ δυνατό ύψηλότερα και κάθε στιγμή κινδυνεύοντα νὰ ξαπολυθεῖ και νὰ πέσει κάτω από τὸ τρεμουλητό του. Και φαντασθήτε τὴν ἀρκούδα ἤσυχη και ξενιασμένη ὀλίγο παρακάτω νὰ διαλέγει και νὰ τρώγει ἀπίδια με ὅλη της τὴν εὐχαρίστηση.

Ἀλλὰ καθὼς σὰς εἶπα ἡ ἀρκούδα δὲν ἀγαπᾷ τοὺς σκουληκιασμένους καρπούς. Δι' αὐτὸ κάθε φορά πὺ ἔκοπτε ἔν' ἀπίδι, τὸ ἐσήκωνε ύψηλὰ εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, διὰ νὰ ἰδεῖ ἂν ἔχει κανένα σκουλήκι. Και κοντὰ καθὼς ἦταν, ὅσες φορές ἐσήκωνε τὸ ἀπίδι ἀψηλά, ἔφθανε ἔως ἐμπρὸς εἰς τὴ μύτη τοῦ Τρομάρα.

«Ἐκατάλαβα», εἶπεν ὁ Τρομάρας μέσα του, ὅταν τὸ πρωτοεἶδε. «Αὐτὴ με εἶδε πὼς εἶμαι ἔτσι λεπτὸς και ἀδύνατος και θέλει νὰ με παχύνει πρῶτα και ὕστερα νὰ με φάγει».

Και νομίζοντας ἀληθινὰ ὅτι ἡ ἀρκούδα τοῦ ἐπρόσφερε τὸ ἀπίδι, ἀρνήθηκε νὰ τὸ λάβει και ἀπήντησε:

- Δὲν θέλω!...

Και αὐτὸ τὸ «δὲν θέλω» τὸ εἶπε με ὅση εὐλάβεια ἡμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, διότι ἐνόμιζε συμφέρον νὰ μὴν τὰ χαλάσει εὐθὺς-εὐθὺς με τὸν ἀντίπαλό του. Ἡ ἀρκούδα, πὺ δὲν τὸν ἤκουσε, ἔφαγε ἐκεῖνο τὸ ἀπίδι και ὕψωσε ἄλλο νὰ τὸ ἐξετάσει εἰς τὸ φῶς, καθὼς σὰς εἶπα, ἔως ἐμπρὸς εἰς τὴ μύτη τοῦ Τρομάρα, ὁ ὁποῖος πάλι νομίζοντας πὼς τοῦ τὸ ἐπρόσφερε, ἀπήντησε ἐκ δευτέρου: «Δὲν θέλω!...» Μιὰ «δὲν θέλω», δυὸ «δὲν θέλω», ἐπέρασε ἀρκετὴ ὥρα και ὁ Τρομάρας ἐσυνήθισε τὴ γειτονία τοῦ θηρίου και ἔλαβε καιρὸ νὰ σκεφθεῖ πόσα πράγματα ἔχασε, μόνο και μόνο διότι ἐφοβήθη τὸ ροχαλητὸ τοῦ ληστοῦ. Ὅλα ὅσα κατόρθωσε ἔως ἐκείνη τὴ στιγμή ἡ φιλία τοῦ Νομάρχου, ἡ ἀγάπη τῆς κόρης του, ἡ ἐλπίς νὰ παραδώσει τὸ ληστή, κατεστρέφοντο διὰ παντός! Και ἡ ζωὴ του ἔμελλε νὰ πάγει τώρα δωρεάν.

«Νὰ τὸ τέλος τοῦ δειλοῦ ἀνθρώπου!» εἶπε μέσα του... Και ἐθύμωσε με τὸν ἑαυτὸ του...

Ἐκεῖ ἐσήκωσε πάλι ἡ ἀρκούδα ἔν' ἀπίδι και τὸ ἐκράτει ἐμπρὸς εἰς τὴ μύτη του. Ὁ Τρομάρας, θυμωμένος καθὼς ἦταν τώρα, ἔχασε τὴν ὑπομονή του και ἐφώνασε ὅσο δυνατὰ ἡμποροῦσε:

- Δὲν θέλω ντὲ, σοῦ λέγω!....

Ἡ ἀρκούδα, πού δὲν ἐφαντάζετο πὼς εἶναι κανεὶς τόσο κοντά της, ἐξαφνίσθη τόσο ἀπὸ τὴ φωνὴ ἐκείνη, πού ἀπόλυσε τὸ κλωνὶ εἰς τὸ ὁποῖο ἐκρατιέτο, ἔχασε τὴν ἰσορροπία καὶ μὲ ἓνα βρυχηθμὸ ἔπεσε χαμαὶ ἐπάνω εἰς τὸ βράχο καὶ ἐσκοτώθη!

Ὅλος αὐτὸς ὁ θόρυβος ἐξύπνησε τὸ ληστή καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ἔβγει ἀπὸ τὸ σπήλαιο. Εἰς τὸ μεταξὺ κατέβη καὶ ὁ Τρομάρας ἀπὸ τὸ δένδρο, ἀλλὰ ἔτρεμεν ἀκόμη ὥσάν τὸ φύλλο ἀπὸ τὴ φρίκη του.

- Τί ἔχεις σύντροφε καὶ τί τρέμεις τόσο πολὺ; τὸν ἠρώτησε ὁ ληστής μὲ ἀπορία.

- ὦ! ἄφησέ με!..., εἶπε ὁ Τρομάρας ὀλίγο ἐμπεδευμένος, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ φόβο μου, εἶναι ἀπὸ τὸ θυμὸ μου!

- Πῶς! εἶπεν ὁ ληστής, μήπως καὶ σὲ θύμωσε ἐγὼ πάλι; Εἶμαι δυστυχὴς ἄνθρωπος, τὸ γνωρίζω. Ἔχω τὸ κακὸ σύστημα νὰ ροχαλίζω καὶ πολὺ φοβοῦμαι θὰ σοῦ ἐχάλασα τὴν ἡσυχία!

«Τί ἀνόητος ἄνθρωπος πού εἶναι αὐτὸς!» ἐσκέφθη μέσα του ὁ Τρομάρας. «Ἄς τοῦ κόψω κανένα μεγάλο ψεῦμα, διὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ τὸ ἐννοήσει. Καὶ μὲ μία ὑπερήφανη στάση

- Ὅχι, τοῦ εἶπε, δὲν μὲ θύμωσες ἐσὺ τόσο, ὅσο κάποιος ἄλλος!... Τόσων χρόνων ἔγινα, ποτὲ ἀκόμη ἀρκούδα δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιασθεῖ ἐμπρὸς μου. Καὶ ἀπόψε ἐκεῖ πού ἐκοιμόσουν καὶ ἐροχάλιζες, τὸ ὁποῖο πστεύω πὼς δὲν θὰ ξανακάμεις, σοῦ βλέπω τὴν κυρὰ πού ἐμβῆκε εἰς τὸ σπήλαιο καὶ ἐτοιμάζετο νὰ σὲ φάγει ἔτσι ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου.

- Χριστὸς καὶ Παναγιά! ἐφώναξε ὁ ληστής καὶ ἐκιτρίνισε ἀπὸ τὸ φόβο του. Καὶ πῶς ἔγινε, στὸ Θεό σου; Καὶ τώρα ἔφυγε; Τὴν ἔδιωξες;

- Ἐννοια σου! ἐξηκολούθησε ὁ Τρομάρας, μὴ φοβᾶσαι πλέον καὶ σοῦ τὴν ἔχω διορθωμένη.

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ἐπῆρε τὸ ληστή ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε πρὸς τὸ μέρος πού ἔπεσε ἡ ἀρκούδα ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τοῦ ἔδειξε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο θηρίο αἱματόφυρτο καὶ σκοτωμένο. Ὁ ληστής τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν ἐκπληξή του.

- Βρέ αδερφέ!..., τοῦ εἶπε ὕστερα ἀπὸ πολὺ θαυμασμὸ, πῶς κατόρθωσες νὰ σκοτώσεις μία τόσο τρομερὰ ἀρκούδα! Ἐσὺ εἶσαι μοναδικὸς ἄνθρωπος! Εἶσαι Σαμψών! Εἶσαι Ἡρακλῆς! Πῶς τὴν ἐσκότωσες, στὸ Θεό σου!

- Χά! ἀπήντησε τότε ὁ Τρομάρας μὲ προσποιημένη περιφρόνηση. Γιὰ τέτοιες μικροδουλειὲς οὔτε πολλὴ τέχνη, οὔτε πολὺς κόπος χρειάζεται. Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ. Καθὼς τὴν εἶδα καὶ ἐμβῆκε εἰς τὸ σπήλαιο, ἐκαμώθηκα πῶς κοιμοῦμαι καὶ τὴν ἄφηκα νὰ προχωρήσει, νομίζοντας πῶς θὰ πέσει εἰς τὰ χέρια μου εὐκολότερα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐσὺ ἐροχάλιζες, τὸ ὁποῖο πιστεύω, δὲν θὰ ξανακάμεις πλέον, ἦλθε ἴσα-ἴσα κατ' ἐπάνω σου. Ἐγὼ τὴν ἄφηκα νὰ πλησιάσει. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ἄνοιξε τὸ στόμα της νὰ χάψει τὸ κεφάλι σου, τὴν ἄρπαξα ἀπὸ τὴν οὐρὰ, τὴν ἐφορτώθηκα εἰς τὴ ράχη μου, τὴν ἀνέβασα ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ δένδρο καὶ ἔτσι ἀπὸ τ' ἀψηλὰ τὴν ἐβρόντησα ἐπάνω εἰς τὸν κοπτερὸ τὸ βράχο. Καθὼς βλέπεις, τὸ πράγμα δὲν ἦτο δύσκολο!

Ὁ ληστής ἀπέμεινε ξερὸς ἀπὸ τὸ θαυμασμό του καὶ ἤρχισε νὰ φιλᾷ τὰ χέρια τοῦ Τρομαα, διότι καθὼς ἐνόμιζε, τὸν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἀρκούδας.

Ὅταν ἐξαναεμβήκαν εἰς τὸ σπήλαιο ὁ ληστής ἀπὸ τὸ φόβο του ἐκύλησε μία τόσο μεγάλῃ πέτρα ἐμπρὸς εἰς τὴν εἴσοδο, ὅπου ἦτο τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ τὴν παραμερίσει πλέον ὁ φτωχὸς ὁ Τρομάρας καὶ νὰ δοκιμάσει νὰ ξαναφύγει. Ἐν τούτοις σημειώσατε ὅτι καὶ ὅλως διόλου ἀνοικτὴ ἐὰν ἔμενε ἡ εἴσοδος, πάλιν δὲν θὰ τοῦ ἤρχετο εἰς τὸ νοῦ τοιοῦτον πρᾶγμα. Ὅχι διότι ὁ ληστής δὲν ἐροχάλιζε πλέον. Ἀπεναντίας, ὕστερον ἀπὸ τὴ νευρική του διατάραξη, ὁ ληστής, σωματώδης καθὼς ἦτον, ἤρχισε νὰ ροχαλίζει ἐπτά φορές περισσότερο παρὰ προτοῦ. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ ἔπαθε ὁ Τρομάρας, τὸ ροχαλητὸ τοῦ ἐφαίνετο μόνο ὡς νανούρισμα καὶ ἐπροτιμοῦσε νὰ τὸ ἀκούει εἰς ὅλη του τὴ ζωὴ, παρὰ νὰ ἔβγει ἔξω καὶ νὰ συναντήσῃ καμμία δεύτερη ἀρκούδα.

Ὅταν ἐξημέρωσε καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπήλαιο, ὁ Τρομάρας ἦτο φοβερὸ πεινασμένος. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖ παρέκει εἶδε μίαν ἀκρανιά, φορτωμένη ὥριμα ἀκράνια ἔτρεξε καὶ ἐπροσπαθοῦσε νὰ τὴν φθάσει. Ὁ ληστής ποὺ τὸν εἶδε, διὰ νὰ δείξει τὴν εὐγνωμοσύνη του.

- Μὴ λαμβάνεις τὸν κόπο, σύντροφε, τοῦ εἶπε, δική μου δουλειά εἶναι νὰ σὲ ὑπηρετῶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα.

Καὶ ἀψηλὸς καὶ δυνατὸς καθὼς ἦτον, ἄπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐλύγισε καὶ ἐχαμήλωσε τὸ δυνατότερο κλωνὶ τῆς ἀκρανιάς καὶ τὸ ἐκρατοῦσε διὰ νὰ τρώγῃ ὁ Τρομάρας.

Καθώς σὰς εἶπα, ὁ Τρομάρας ἐπεινοῦσε φοβερὰ καὶ εἰς ἓνα λεπτὸ ἐξέκαμε ὅλα τὰ ἀκράνια ποὺ εἶχε ἐμπρὸς του. Ὁ ληστής λοιπὸν, καθὼς εἶδε τι καὶ ὁ Τρομάρας ἐκρατοῦσε τὸ ἴδιο τὸ κλωνί, ἐτράβηκε τὸ χέρι του καὶ ἀπέλυσε ἐκεῖνο τὸ κλωνί διὰ νὰ κατεβάσει κανένα ἄλλο.

Ποῦ νὰ ξεύρει αὐτὸς πὼς ὁ Τρομάρας ἦτο τόσο ἀδύνατος! Διότι, καθὼς ὁ ληστής ἐτράβηξε τὸ χέρι του, τὸ δυνατὸ ἐκεῖνο κλωνί ποὺ ἔμεινε ἐλεύθερο ἐτινάχθη ἀψηλὰ εἰς τὴ θέση του καὶ ἐπῆρε μαζί του καὶ τὸν Τρομάρα πρὶν προφθάσει νὰ τὸ ἀπολύσει, καὶ τὸν ἐτίναξε ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου πρὸς τὸ ἀντίθετο μέρος καὶ τὸν ἔριψε δεκαπέντε ὀργυιὲς μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ ποὺ ἐστέκετο.

Ὁ πτωχὸς Τρομάρας ἔπεσε ἴσα-ἴσα μέσα εἰς μία βάτο. Ἀγκάθια ἀπ' ἐδῶ, ἀγκάθια ἀπ' ἐκεῖ τοῦ εἶχαν καταματώσει τὸ σῶμα. Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν ἐσκέπτετο τόσο τοὺς πόνους, ὅσο ἐφοβεῖτο διὰ τὸ μασκαραλίκι ποὺ ἔπαθε.

- Ἄν μὲ ἐννοήσει πὼς τὸ ἔπαθα ἀπὸ τὴν ἀδυναμία μου, εἶπε, ἄσχημα τὴν ἔχω. Καὶ πῶς νὰ τὰ ἐμβαλῶσω! Ἀπελπισία μου!

Ἀλλὰ, ἐκεῖ ποὺ ἦτο τοιοῦτοτρόπως ἀπελπισμένος, αἰσθάνεται κάτι τι ποὺ σαλεύει ἀπὸ κάτω του. Βάλλει τὸ χέρι του καὶ τί νὰ ἰδεῖ!

Ἡ τύχη του τὸν ἔριψε ἴσα-ἴσα μέσα εἰς μία λαγοφωλιά καὶ μέσα εἰς τὴ φωλιά ἦτον ἓνας μεγάλος, παχουλὸς λαγός. Καὶ ἐπάνω εἰς τὸ λαγὸ ἐκάθητο ὁ Τρομάρας. Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ του! Διότι ἐκείνη τὴ στιγμή ἔφθασε ὁ ληστής καὶ ἐστάθη ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴ βάτο μὲ κάτι ἀπειλητικὰ μάτια, μὲ κάτι φοβερὸ πρόσωπο, ποὺ ἂν δὲν εἶχε κάτι τί νὰ τὸν γελάσει, χωρὶς ἄλλο θὰ ἐκαταλάμβανε τὴν ἀδυναμία του καὶ θὰ τὸν ἐσκότωνε.

- Μὴρ' ἐσὺ εἶσαι ποὺ σκοτώνεις τὰς ἀρκούδας τόσο εὐκόλα; Μωρὲ δὲν μοῦ λέγεις πὼς δὲν ἔχεις ἐνὸς ἀσπροῦ δύναμη καὶ μᾶς κοροϊδεύεις; εἶπεν ὁ ληστής μὲ φοβερὰν εἰρωνίαν.

Ὁ Τρομάρας, χωρὶς νὰ ἀποκριθεῖ διόλου, ἔπιασε τὸ λαγὸ ἀπὸ τ' αὐτιά, τότε σήκωσε ἀψηλὰ, ἔτσι μέσα εἰς τὴ βάτο, καὶ

- Πάε πρῶτα τὸ κυνήγι, τοῦ εἶπε, καὶ ὕστερα τὰ λέμε.

Ὁ ληστής ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ πρᾶγμα.

- Βλέπεις, εἶπε τότε ὁ Τρομάρας, ἄλλο δύναμις καὶ ἄλλο ἐξυπνάδα. Διὰ νὰ πιάσῃ κανεὶς ἓνα λαγὸ δὲν χρειάζεται πολλὴ δύναμη, ἀλλὰ χρειάζεται μεγάλη ἐξυπνάδα.

Ὁ ληστής δὲν ἤξευρε τί ν' ἀποκριθεῖ.

- Τώρα νὰ σὲ δώσω νὰ καταλάβεις, εἶπεν ὁ Τρομάρας, Γνωρίζεις ὅτι τὰ ἀκράνια εἶναι πολὺ βλαβερὰ εἰς τὸ νηστικὸ τὸ στομάχι. Ἐνῶ λοιπὸν ἐσὺ μὲ κρατοῦσες τὸ κλωνί, ἐγὼ ἐσκεπτόμην πὼς τὸ κρέας εἶναι ἢ καλλιτέρα τροφή τοῦ κόσμου. Καὶ ἐκεῖ πού τὸ ἐσκεπτόμην, βλέπω τὸ φίλο σου τὸ λαγὸ καὶ κάθεται μέσα εἰς τὸ βᾶτο. Πῶς νὰ κάμω νὰ τὸν πιάσω, εἶπα μέσα μου. Ἄν πάγω δεξιά θὰ μοῦ φύγ' ἀπὸ τ' ἀριστερά, ἂν πάγω ἀριστερά, θὰ μοῦ φύγ' ἀπὸ τὰ δεξιά. Ἄλλος δρόμος δὲν μοῦ ἔμεινε λοιπὸν, παρὰ νὰ πηδήξω ἀπὸ τὸ δένδρο καὶ νὰ τοῦ ἔλθω οὐρανοκατέβατος. Καθὼς βλέπεις, τὸ πρᾶγμα ἦτο κομᾶτι δύσκολο καὶ θὰ ἄξιζε τὸν κόπο ἂν ἦτο κανένα ζαρκάδι ἢ κανένα λάφι. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ!... Στὴν ἀναβροχιά, καλὸ καὶ τὸ χαλάζι.

«Βρὲ νὰ πάρ' ἢ ὀργή!...» εἶπε ὁ ληστής μέσα του. «Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὸς εἶναι μοναδικὸς ἄνθρωπος!»

Καὶ ἐφοβήθηκε, διατὶ ὁμίλησε ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Τρομάρα καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴν τὸ ξανακάμει.

Ὅταν ἔφεραν τὸ λαγὸ εἰς τὸ σπήλαιο, εἶδαν πὼς ἐχρειάζοντο ξύλα, διὰ νὰ τὸν μαγειρεύσουν.

- Μοῦ κάμνεις τὴ χάρη νὰ φέρεις πεντέξῃ ξύλα, σύντροφε; εἶπε ὁ ληστής, ἐνῶ ἐτοιμάζετο νὰ ἐγδάρῃ τὸ λαγόν.

- Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπε ὁ Τρομάρας.

Καὶ ἐπῆρε τὸ σχοινὶ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ δάσος. Ἀλλὰ ἐκεῖ εἶδε ὅτι τὰ ξύλα ἦσαν χονδρὰ καὶ αὐτὸς οὔτε νὰ τὰ κόψῃ οὔτε νὰ τὰ σηκώσῃ ἠμποροῦσε.

«Τώρα τὴν ἔπαθα», εἶπε μέσα του, «εἰς τὰ σωστά. Ἄν μὲ νιώσῃ πὼς δὲν εἰμαι ὅ,τι νομίζει, πάγει, μὲ σκότωσε!...»

Αλλά ἐκεῖ τοῦ ἦλθε μία ἰδέα. Βάλλει λοιπὸν τὸ ἀξινάρι χαμαί, περιτριγυρίζει μὲ τὸ σχοινὶ πεντέξῃ μεγάλους πλατάνους καὶ ἀρχινᾷ νὰ τραβᾷ, ὥσὰ νὰ ἤθελε νὰ τοὺς ξεριζώσει. Ὑγια μόλα, ἔγια λέσα, ἐτραβοῦσε ἐκεῖ μισὴν ὥρα, ὥσπου ἐβγήκε ὁ ληστής καὶ τὸν εὔρε.

- Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε; ἠρώτησε ὁ ληστής.

- Προσπαθῶ νὰ φέρω πεντέξῃ ξύλα! εἶπε ὁ Τρομάρας μὲ ἀδιαφορία καὶ ἐπροσποιήθη πὼς τραβᾷ: Ὑγια μόλα, ἔγια λέσα.

«Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή!» εἶπεν ὁ ληστής μέσα του. «Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὸς εἶναι χεροδύναμος ἄνθρωπος! Εἶναι καλὸς νὰ μᾶς ξεριζώσει ὅλο τὸ δάσος!»

Καὶ ἀπὸ φόβο μήπως ἀνακαλυφθεῖ τὸ σπήλαιό του, ἐπῆρε τὸ ἀξινάρι, ἔκοψε τὰ ξύλα ποὺ ἐχρειάζετο καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλι χωρὶς νὰ προδοθεῖ.

Αλλά ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ σπήλαιο, εἶδαν πὼς δὲν εἶχαν νερό.

- Μοῦ κάμνεις τὴ χάρη, σύντροφε, εἶπε ὁ ληστής, νὰ ἀρπάξεις μία στάλα νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

- Μετὰ χαρᾶς, σύντροφε, εἶπεν ὁ Τρομάρας καὶ ἐπῆγε νὰ φέρει τὸ νερό.

Ἀλλ' ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ πηγάδι, εἶδε ὅτι ὁ κουβὰς ἦτον μέγας ὥσάν καδί καὶ τὸ πηγάδι βαθὺ σαράντα ὀργυιές καὶ ὁ Τρομάρας ποῦ δύναμη νὰ τραβήκει καὶ νὰ βγάλει τὸ νερό!...

«Ἔ! τώρα πιά ἐχάθηκα!» εἶπε μέσα του. «Τώρα πιά δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ γλυτώσω. Θὰ καταλάβει πὼς τὸν κοροϊδεύω καὶ θὰ μὲ σκοτώσει».

Αλλά, ἐνῶ ἐσκέπτετο αὐτὰ, βλέπει παραπέρα τὴν ἀρπάγη, δηλαδὴ τὸ ἐργαλεῖο ποὺ εἶχε ὁ ληστής διὰ νὰ σύρει τὸν κουνὰ ἔξω, ὁσάκις ἐκόπτετο τὸ σκοινὶ του καὶ ἔπεφτε εἰς τὸ πηγάδι.

Ἐκεῖ τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα. Δένει τὴν ἀρπάγη εἰς τὸ σχοινὶ καὶ πλησίον εἰς τὸν κουβὰ, τὴν ρίπτει εἰς τὸ πηγάδι μαζί μὲ αὐτὸν καὶ ὅταν εἶδε ὅτι ἡ ἀρπάγη ἐσκόλωσε εἰς τὸν τοῖχο τοῦ πηγαδιοῦ εἰς μία πέτρα, ἤρχισε νὰ τραβᾷ καὶ νὰ φωνάζει:

- "Έγια μόλα, έγια λέσα! Έγια μόλα, έγια λέσα! Έτσι έτραβοῦσε, ὡσποῦ βγῆκε ὁ ληστής καὶ τὸν ηῦρε.

- Τί κάμνεις ἀκόμη, σύντροφε, ἠρώτησε ὁ ληστής;

- Προσπαθῶ νὰ βγάλω τὸ νερὸ, εἶπεν ὁ Τρομάρας. Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ στάλα μοναχὰ, σοῦ τὸ φέρνω μιὰ γιὰ πάντα μαζί με τὸ πηγάδι. Καὶ ἐπροσποιήθη πὼς τραβᾷ: "Έγια μόλα, έγια λέσα!...

«Βρὲ νὰ πάρ' ἡ ὀργή», εἶπε ὁ ληστής μέσα του. «Καλὰ τὸ εἶπα ἐγὼ πὼς αὐτὸς δὲν χωρατεύει. Εἶναι καλὸς νὰ μοῦ ξεπατώσει τὸ πηγάδι».

Καὶ ἀπο φόβο μήπως τοιουτοτρόπως μείνει χωρὶς νερὸ, ἐπῆρε τὸ σχοινί, ἐξεσκάλωσε τὴν ἀρπάγη καὶ ἔσυρε μαζί με αὐτὴ καὶ τὸν κουνὰ γεμάτο ἔξω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Καὶ ἔτσι ὁ Τρομάρας τὴν ἐγλύτωσε καὶ πάλι χωρὶς νὰ προδοθεῖ.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιτυχίας ὁ Τρομάρας εἶχε λάβει τόσο πολὺ θάρρος, ὥστε καὶ αὐτὸ τὸ ληστή, ποῦ τὸν ἔτρεμε ὅλος ὁ κόσμος, τὸν μετεχειρίζετο ὡς ὑπηρέτη του. Ὁ ληστής πάλι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἰδέα ποῦ ἐσχημάτισε περὶ Τρομάρα, τὸ ἐθεωροῦσε τιμὴ του νὰ τὸν ὑπηρετεῖ καὶ νὰ κάμνει ὅ,τι ἐκεῖνος θέλει. Ὅταν ἔφαγαν καὶ ἔπιαν καὶ ἔκαμαν ὀλίγη διάθεση,

- Δὲν ἠξεύρεις, εἶπε ὁ ληστής, αὐτὸ τὸ Νομάρχη δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν χωνεύσω. Ἀφότου διορίσθη, δὲν με ἀφῆκε ἤσυχο. Κάθε ὥρα καὶ στέλλει ἀνθρώπους νὰ με συλλάβουν. Τώρα λοιπὸν ποῦ εὐτύχησα νὰ ἔχω ἓνα σύντροφο, ὡσὰν τοῦ λόγου σου, μοῦ ἔρχεται ἡ ὀρεξις νὰ τὸν συλλάβω ζωντανὸ καὶ νὰ τοῦ βάλω ὀλίγη γνώση.

- Χά! εἶπε ὁ Τρομάρας με προσποιημένη ἀδιαφορία, αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο εὐκόλο πράγμα!

- Δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο, νομίζω, εἶπε ὁ ληστής, διότι ὁ Νομάρχης προφυλάγεται καὶ δὲν ἐβγαίνει εἰς τὴν ἐξοχή.

- Καλὰ λοιπὸν, εἶπε ὁ Τρομάρας, τότε τὸν πιάνει κανεὶς εἰς τὸ σπίτι του.

- Ναί! εἶπε ὁ ληστής, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρεις τί δυνατὸ σπίτι ὅπου ἔχει· κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ τρυπήσει καὶ νὰ ἔμβει.

- Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Τρομάρας. Λοιπὸν τότε κανεῖς ἐμβαίνει ἀπὸ τὴ θύρα.
 - Αὐτὸ δὰ εἶναι ὀλωσδιόλου ἀδύνατο, εἶπε ὁ ληστής. Διότι ἡ θύρα τοῦ Νομάρχου εἶναι τὸ δυνατότερο πράγμα. Κανεῖς δὲν ἡμπορεῖ νὰ τὴν ἀνοίξει.
 - Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε ὁ Τρομάρας. Τότε λοιπὸν θὰ τὴν ἀνοίξει αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Νομάρχης.
 - Πῶς εἶναι δυνατό; ἐρώτησε ὁ ληστής ἐκπεπληγμένος.
- Τότε ὁ Τρομάρας ἐγέλασε καὶ μὲ προσποιημένη σοβαρότητα
- Ἄκουσε νὰ σοῦ πῶ, τοῦ εἶπε, βλέπω ἐκεῖ εἰς τὴ γωνιὰ δύο σιδερένια δεσμὰ διὰ τὰ χέρια.
 - Τὰ ἔχω ἴσα-ἴσα διὰ τὸ Νομάρχη, εἶπε ὁ ληστής.
 - Εὐγε! εἶπε ὁ Τρομάρας. Νὰ λοιπὸν, πῶς εἶναι δυνατό νὰ γίνουν ὅλ' αὐτὰ ποὺ ἐπιθυμεῖς. Ὅταν πάρει νὰ βραδιάζει, καταβαίνουμε οἱ δύο μας εἰς τὴ χώρα, χωρὶς ὅπλα, χωρὶς τίποτε. Ἐκεῖ σοῦ φορῶ τὰ σίδερα εἰς τὰ χέρια, καὶ μιὰ καὶ δυὸ πηγαίνουμε εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπίτι. Ἐννοεῖται, ἐγὼ θὰ εἰπῶ πὼς σ' ἔχω συλλάβει καὶ σὲ πηγαίνω εἰς τὸ Νομάρχη. Ὅταν ὁ Νομάρχης ἀκούσει πὼς κάποιος τοῦ φέρνει τὸν ἐχθρό του τὸ ληστὴ χειροδέσμιον, δὲν καταλαμβάνεις πὼς θὰ τρέξει ν' ἀνοίξει τὴ θύρα αὐτὸς ὁ ἴδιος;
 - Βέβαια, εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ εἶναι φυσικόν.
 - Καλὰ λοιπόν! εἶπε τότε ὁ Τρομας μὲ τρόπο, ποὺ νὰ ἐμπνεύσει ὅσο τὸ δυνατό περισσοτέραν ἐμπιστοσύνην. Τὴ στιγμὴ, ὅπου θ' ἀνοίξει τὴ θύρα ἡμπορῶ ἐγὼ νὰ τὸν ἀρπάξω ἀπὸ τὸ λαιμὸν, νὰ τοῦ φορέσω τὰ σίδερά σου, νὰ τὸν φορτωθῶ εἰς τὴ ράχη μου, νὰ τὸν φέρω εἰς τὸ σπήλαιο. Ἡμπορῶ ἢ δὲν ἡμπορῶ;
 - Βέβαια, εἶπε ὁ ληστής. Ἐσὺ ἐσήκωσες μιὰ ζωντανὴ ἀρκούδα καὶ τὴν ἀνέβασες ἐπάνω εἰς τὸ δένδρον, πὼς νὰ μὴ σηκώσεις τὸ Νομάρχη, βεβαιότατα ἡμπορεῖς.
 - Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Τρομας, ἐὰν ἡμπορῶ, θὰ τὸ κάμω.

- Καὶ ἂν πυροβολήσουν καὶ σὲ σκοτώσουν; ἠρώτησε τότε ὁ ληστής.

- Ἀνόητος πὺ εἶσαι! εἶπε ὁ Τρομάς. Ὅταν ἐγὼ σηκώνω τὸ Νομάρχη, ποιὸς θὰ πυροβολήσει; Δὲν ἐννοεῖς πὺς θὰ φοβηθοῦν νὰ τὸ κάμουν, διὰ νὰ μὴ σκοτώσουν καὶ τὸ Νομάρχη μαζί μ' ἐμέ;

- Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ληστής, αὐτὸ δὲν τὸ ἐσκέφθηκα. Τί εὐτυχία νὰ ἔχει κανένας τέτοιο σύντροφο!

- Φθάνει μόνο νὰ κάμεις ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ νὰ μὴ φοβεῖσαι, εἶπεν ὁ Τρομάρας.

- Ἄ μπά! εἶπε ὁ ληστής, ἐγὼ νὰ φοβοῦμαι; Φέρ' ἐδὼ τὰ σίδερα!

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Τρομάρας ἐκλείδωσε τοῦ ληστοῦ τὰ χέρια εἰς τὰ σίδερα καὶ τὸν ἔφερε εἰς τοῦ Νομάρχου τὸ σπίτι, ὅταν ἐπῆρε νὰ νυκτώνει. Φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ Νομάρχου ὅταν τὸν εἶδε! Ἔτρεξε μὲ τὲς παντούφλες καὶ ἄνοιξε τὴ θύρα καὶ τοὺς ἔμπασε μέσα, καὶ ἔκραξε τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρετρίας νὰ ἔλθουν εἰς βοήθεια.

Ἐννοεῖται πὺς ὁ ληστής ἐπερίμενε τὸν Τρομάρα νὰ τοῦ ξεκλειδώσει τὰ χέρια καὶ νὰ φορτωθεῖ τὸ Νομάρχη, νὰ τὸν πάρει εἰς τὸ σπήλαιό του. Ὅταν ὅμως εἶδε πὺς τὸ πρᾶγμα ἐβράδυνε,

- Σύντροφε! εἶπε εἰς τὸν Τρομάρα, καιρός! Τί στέκεις! Δὲν τὸν φορτώνεσαι νὰ τὸν πᾶμε; Ἔτσι δὲν μοῦ ὑπεσχέθης;

- Ἄ! εἶπε ὁ Τρομάρας τότε, ἄκου νὰ σοῦ πῶ. Ἐγὼ σοῦ ὑπεσχέθην πὺς θὰ τὸν φορτωθῶ, νὰ τὸν πάγω εἰς τὸ σπήλαιό σου ἐὰν ἡμπορῶ. Ἀλλὰ πὺς θέλεις νὰ σηκώσω ἓνα τέτοιο θεοστρόγγυλο Νομάρχη ἐγὼ, πὺ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ βγάλω ἓναν κουβὰ νερὸ ἀπὸ τὸ πηγάδι;

- Πῶς! εἶπε τότε ὁ ληστής παροργισμένος. Καὶ λοιπὸν ὅλες ἐκεῖνες αἱ ἀνδρεῖες πὺς μοῦ ἔδειχνες τί ἦσαν;

- Δὲν ἦσαν ἀνδρεῖες, εἶπε τότε χαμογελώντας ὁ Τρομάρας, ἦσαν ἐξυπνάδες.

Καὶ ἔτσι ἔσυραν τὸ ληστή καὶ τὸν ἐφυλάκισαν.

Ὅλος ὁ κόσμος ἐξαφνίσθη ὅταν τὸ ἔμαθε, καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐλησμόνησε τὴ δειλία καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ Τρομάρα καὶ τὸν ἐλογάριαζε διὰ τὸ μεγαλείτερο ἥρωα τοῦ κόσμου.

Τοῦ Νομάρχου ἡ κόρη ἐπῆγε νὰ χάσει τὸ νοῦ της ἀπὸ τὴν εὐτυχία καὶ τὴ χαρά της, καὶ ὁ Νομάρχης ἤθελε καὶ καλὰ νὰ τοὺς στεφανώσει.

Τότε ὁ Τρομάρας τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος καὶ τοῦ ἐξομολογήθη ὅτι ναι μὲν δὲν εἶναι τόσο δειλὸς καὶ ἄτολμος καθὼς πρωτύτερα, ἀλλ' ὅτι τὸ ληστή δὲν τὸν ἐνίκησε μὲ τὴ δύναμη, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα του.

- Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπε ὁ Νομάρχης. Θὰ σὲ κάμω γαμβρό μου, ἐτελείωσε. Ὁ ξυπνὸς νικᾷ τὸ χεροδύναμο.

Ἔτσι ἔγινε ὁ γάμος καὶ ἐτελείωσε ἡ ἱστορία.